

La segona lectura és tal vegada la part més coixa de la Santa Missa dominical. El frare dominic Adrien Candiard ho ha reconegut en el seu llibre *A Philéon: Réflexions sur la liberté chrétienne* (2019). Com explica aquest autor, la segona lectura de l'Eucaristia de Diumenge sol consistir en «curts passatges molt densos, un poc àrids, d'estil complex i concís», extrets de qualcuna de les cartes de sant Pau. I segueix: «aquests curts passatges la majoria de les vegades són pròpiament incomprendibles: no es posen en context, ni s'expliquen, ni es reprenen normalment en l'homilia —prou ocupat està el sacerdot amb explicar l'Evangelí—. Pau continuarà essent, per tant, l'il·lustre desconegut que es llegeix cada setmana ignorant-ho tot sobre ell».

És una llàstima que sant Pau sigui avui un «il·lustre desconegut» perquè la seva obra està plena d'ensenyances extraordinàriament útils per als catòlics de tots els temps. Ho acredita sobretot la Carta als Romans, que venim escoltant cada Diumenge a la segona lectura des que vam reprendre el cicle de durant l'any, el passat dia 18 de juny.

El fragment d'aquesta Carta que es proclama avui, Diumenge XV del Temps Ordinari, inclou una asseveració en la qual val la pena que ens centrem durant uns moments: «l'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès» (8,20). L'expressió «una situació absurda» és fruit d'una interpretació lingüística que no resulta gens fàcil. En llengua castellana, escoltarem que «la creación fue sometida a la frustración». De la mateixa manera, segons la traducció interconfessional publicada per les diòcesis de les Illes Balears, el passatge faria així: «l'univers creat es troba sotmès al fracàs».

Amb independència de la paraula exacta, el missatge de sant Pau queda clar: els cristians vivim en un disbarat permanent. Nosaltres sabem que l'univers sencer és una creació excel·lent i admirable del nostre Pare del Cel (Gn 1,31). De la mateixa manera, els cristians també creiem que «el nostre Déu fa tot el que ell es proposa» (Sl 115,3). Avui mateix hem tornat a confessar aquest atribut diví just immediatament després de l'homilia: «crec en un Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra...».

Aleshores, si Déu «és amor» (1Jn 4,8) i «ho pot tot» (Sv 11,23), ¿com és possible que el dolor, la maldat i la mort estiguin tant presents arreu del món? Aquesta és la «situació absurda» que denuncia sant Pau: els cristians hem de viure en la frustració constant de veure com «el regne misteriós del mal» (2Te 2,7) va guanyant batalles. Així està succeint literalment a Ucraïna, igual que en tants altres països —Síria, Sudan o Somàlia— que la guerra està dessagnant des de fa dècades. Aquest mateix fenomen es reproduïx també en una escala diferent dins la nostra societat i dins el cor de cadascú, on el pecat hi té una presència que moltes vegades ens costa reconèixer. Ho explica sant Pau en la frase final de la lectura d'avui: «també nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemegam interiorment» (8,23).

La nostra fe és posada a prova cada dia per aquesta «situació absurda» provocada pel pecat, que —com també se'ns recorda a la Carta als Romans— entrà en el món per culpa d'Adam juntament amb la mort (5,12). Ara bé, creure autènticament en l'omnipotència de Déu implica admetre que d'Ell prové «l'esperança que un dia [l'univers] serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la gloriificació dels fills de Déu» (8,20-21). En efecte, la frustració que ara vivim és quelcom transitori i cridat a desaparèixer «quan el nostre cos serà redimit» (8,23). Aquest és el nucli de la virtut de l'esperança, gràcies a la qual «nosaltres esperam allò que no veim i ho anhelam amb constància» (8,25).

Entre les tres virtuts teològiques, la caritat ocupa un lloc destacat perquè és el «manament nou» que ens deixà Jesucrist (Jn 13,34). Ara bé, perquè la caritat assoleixi el seu sentit ple, són imprescindibles les altres dues virtuts: la fe i l'esperança. Certament, en un món com el nostre, en el qual la «situació absurda» que denuncia sant Pau està arribant a límits terribles, la millor caritat que podem fer amb tants germans desesperançats és recordar-los les primeres paraules de la segona lectura de l'Eucaristia d'avui: «els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres» (8,18).